

Arrest

nr. 221 827 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 6 oktober 2014 België was binnengekomen, diende op 7 oktober 2014 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 21 februari 2007 in het Verenigd Koninkrijk, op 13 en 25 februari 2014 in Griekenland en op 27 augustus 2014 in Oostenrijk (Eurodac). Op 4 december 2014 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Hongarije verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek.

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 december 2016 opnieuw België is binnengekomen, diende op 14 december 2016 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 16 januari 2015 in Italië (Eurodac).

1.3. Op 18 december 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 18 december 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 14/12/2016
Overdracht CGVS: 17/02/2017*

Op 12 december 2017 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u19 tot 10u46. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat VAN CUTSEM Catherine was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sultanpur (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent zesentwintig jaar oud en hebt een vrouw en drie kinderen, wonende te Sultanpur.

In 2006 trok u middels een studiebeurs naar Groot-Brittannië. U diende er een asielaanvraag in die werd geweigerd. Uw vingerafdrukken werden in Groot-Brittannië genomen op 21 februari 2007. In 2011 repatrieerden de Britse autoriteiten u terug naar uw land van herkomst. Eens aangekomen in Kabul keerde u terug naar uw geboortedorp, waar u zou wonen tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2014. U had meerdere jobs. Zo gaf u onder meer Engelse les in een school in Sultanpur. Op een dag kwam bij jullie thuis een dreigbrief van de Taliban aan. Hierin stond de eis dat u en uw broer H., een militair, zouden stoppen met jullie werk voor de overheid en voor de Taliban moesten komen werken. Jullie namen deze brief niet serieus. Een week à twee weken later kwam een tweede dreigbrief van de Taliban aan bij jullie thuis. Diezelfde avond, op het moment dat u en H. de brief aan het bespreken waren, kwamen de Taliban naar jullie huis. U kon tijdig ontsnappen, H. werd door de Taliban meegenomen. Drie dagen later werd zijn levenloze lichaam in het dorp teruggevonden. U besloot Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan in 2014 (u denkt in de eerste maand van dat jaar) en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk om in België aan te komen op 5 december 2016. U verklaart asiel te hebben aangevraagd in Griekenland, Oostenrijk en Italië. In Griekenland werden op 25 februari 2014, in Oostenrijk op 27 augustus 2014 en in Italië op 16 januari 2015 uw vingerafdrukken genomen. Uw eerste asielaanvraag in België, op 7 oktober 2014, werd door de DVZ onontvankelijk verklaard in het kader van de Dublin-procedure. Uw tweede asielaanvraag in België, op 14 december 2016, werd door de DVZ wel ontvankelijk verklaard. De Italiaanse autoriteiten achtten zich namelijk niet verantwoordelijk voor een overname in het kader van de Dublin-procedure, omdat ze u reeds de subsidiaire beschermingsstatus toekenden. Aan deze status is een verblijfsstatus gekoppeld, geldig tot 23 oktober 2020.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar de Taliban u opnieuw zullen viseren. Naar Italië wenst u ook niet terug te keren, omdat u er geen recht zou hebben op opvang, eten noch medicijnen. Bovendien is er geen werk voorhanden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, enkele certificaten en appreciatiebrieven die uw broer naar aanleiding van zijn werk als militair ontving, een certificaat van een opleiding Engels die u volgde, een kopie van een dreigbrief van de Taliban en een enveloppe waarmee deze documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U zegt dat u Italië verliet omdat u er geen slaapplek, medicatie en eten had (CGVS, p. 12). Het CGVS betwijfelt ten eerste dat u bij terugkeer naar Italië opnieuw dakloos zou zijn of geen eten of medicijnen zou kunnen verkrijgen. Zo verklaart u dat u een interview had bij de Italiaanse asielinstanties, maar het land verlaten hebt zonder een antwoord af te wachten (CGVS, p.11). Gezien de Italiaanse autoriteiten u uiteindelijk bescherming boden (zie administratief dossier), zijn de leefomstandigheden van een toekomstig verblijf in Italië geheel anders dan diegene die u zou hebben ervaren voor u internationale bescherming werd geboden. Overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, zijn aan uw subsidiaire beschermingsstatus namelijk een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Men kan dan ook verwachten dat u van dit recht gebruik maakt om een inkomen te vergaren en zo in te staan voor een dak boven uw hoofd. Een inkomen moet u ook in staat stellen om voedsel en medicijnen aan te kopen. Bovendien kan men wel aannemen dat een volwassen man als u, zeker gezien uw aanzienlijke werkervaring, in Italië werk kan vinden. Zo verklaart u in Afghanistan Engelse les te hebben gegeven, aan landbouw te hebben gedaan alsook een voedingswinkel te hebben uitgebaat (CGVS, p.6 & 7). Dit wijst er op dat u, naast het feit dat u tot twee keer toe naar Europa reisde, behoorlijk zelfstandig bent. Men kan dus aannemen dat u wel degelijk aan werk zou kunnen geraken in Italië.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen of subsidiair beschermde rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U ontving de subsidiaire beschermingsstatus in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als subsidiair beschermde verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel. Uit de stukken in uw administratief dossier, blijkt dat uw Italiaanse verblijfsvergunning geldig is tot 23 oktober 2020.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

De kopie van uw taskara, enkele certificaten en appreciatiebrieven die uw broer naar aanleiding van zijn werk als militair ontving, een certificaat van een opleiding Engels die u volgde en een kopie van een dreigbrief van de Taliban tonen op geen enkele manier aan dat u niet naar Italië zou kunnen terugkeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“-artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève
-artikels 48/3,48/4,48/5, van de wet van 15 december 1980
-artikel 18.2 van de Dublin III verordening;
-artikel 7 van het van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten;
-artikel 3 van het EVRM;
-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
-beoordelingsfout”.*

Verzoeker heeft kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Hij voert aan dat de conclusie van de bestreden beslissing geen grondslag vindt in interne regelgeving en verwijst naar artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 33, lid 2, b), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). Deze bepaling is volgens verzoeker niet van toepassing op lidstaten van de EU, zodat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet in onderhavig geval niet kan toegepast worden, omdat Italië een lidstaat betreft van de EU.

Verzoeker verwijst bovendien tevens naar artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt volgens hem dat het de wil van de wetgever is om een verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen enkel wanneer de verzoeker in een andere EU-lidstaat als vluchteling werd erkend en niet wanneer hem, zoals *in casu* het geval is, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en benadrukt dat artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet niet werd toegepast.

Verzoeker licht bovendien toe als volgt:

“Er bestond wel een mogelijkheid, op basis van art. 12.1 van de verordening Nr. 604/2013 van 26 juni 2013 (hierna Dublin III verordening), om een terugname aan Italië te vragen. De Italiaanse autoriteiten hebben die vraag echter afgewezen omwille van het feit dat verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming in Italië heeft gekregen. In hun antwoord werd er aan de Belgische autoriteiten gevraagd om de aanvraag van terugname aan andere Italiaanse autoriteiten te richten (stuk 3). Voor zover verzoeker toegang kreeg tot een volledig dossier werd zo'n aanvraag niet doorgestuurd.

Men kan er dus vanuit gaan dat de Belgische autoriteiten gebruik hebben gemaakt van hun discretionaire bevoegdheid om op basis van artikel 17.1 van de Dublin III verordening de aanvraag van internationale bescherming van verzoeker te behandelen. In dit geval is België de verantwoordelijke lidstaat en moet het alle voortvloeiende verplichtingen op zich nemen. Deze verplichting is o.a. om, op basis van artikel 18.2 van Dublin III verordening, het verzoek tot internationale bescherming te behandelen.

Door te beslissen dat verzoeker geen belang heeft om de redenen die ertoe geleid hebben dat hij Afghanistan verlaten heeft te laten onderzoeken door het CGVS tenzij zou blijken dat de bescherming in Italië opgehouden heeft te bestaan, ontoereikend zou zijn of dat hij tegenover Italië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op lijden van ernstige schade zou lopen heeft het CGVS artikel 1.A.2 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 18.2 van de Dublin III verordening en artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geschonden.

Dit zou op zijn minst ertoe moeten leiden dat de bestreden beslissing op basis van artikel 39/2, §1, 2de lid, 2° van de wet van 15.12.1980 vernietigd moet worden omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door Uw Raad niet kan worden hersteld, of dat er essentiële

elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de hervorming van de beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen."

Verzoeker meent verder dat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet niet correct werd toegepast in zijn dossier en gaat in op de verschillende cumulatieve voorwaarden die volgens hem aan deze bepaling zijn verbonden.

Verzoeker voert vooreerst aan dat, opdat Italië als eerste land van asiel kan worden beschouwd, het in het kader van de toepassing van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet voor hem mogelijk moet zijn om terug te keren naar Italië en op het Italiaanse grondgebied toegelaten te worden. Hij citeert uit informatie van UNHCR en besluit hieruit dat de bewijslast bij de asielinstanties ligt. Hij meent verder dat het opmerkelijk is dat Italië zijn terugname op basis van de Dublin III-verordening geweigerd heeft en meent dan ook dat de brief van de Italiaanse autoriteiten geen garantie vormt dat verzoeker tot het grondgebied van Italië zal worden toegelaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat dergelijke vraag werd gesteld. Verzoeker benadrukt verder dat de bestreden beslissing evenmin informatie vermeldt over de manier waarop hij in het bezit kan worden gesteld van zijn verblijfstitel of dat hij effectief op het grondgebied van Italië zal worden toegelaten.

Verzoeker meent verder dat, wanneer een uitwijzing naar Italië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dat er moet besloten worden dat verzoeker geen reële bescherming heeft in Italië. Hij verwijst naar een arrest van de Raad (RvV 30 april 2015, nr. 144 568). Aldus dient te worden nagegaan wat de levensomstandigheden uitmaken voor personen die van het statuut van subsidiaire bescherming genieten, rekening houdende met de algemene situatie in Italië en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker verwijst naar informatie van het 'Human Rights Committee' en besluit hieruit dat: *"Het komt dus inderdaad toe aan de asielinstanties om na te gaan of er een risico bestaat dat verzoeker onderworpen zou zijn aan foltering, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij kunnen zich in casu niet beperken tot algemene informatie of veronderstellen dat verzoeker toegang zou krijgen tot sociale voorzieningen omdat hij van de subsidiaire bescherming geniet. In het bijzonder moest het CGVS garanties krijgen dat Italië aan verzoeker een verblijfstitel zou afleveren. Het CGVS heeft zo'n garanties niet gevraagd en gewoon in abstracto geoordeeld dat verzoeker net als alle andere niet-EU onderdaan toegang heeft tot sociale voorzieningen. De bestreden beslissing schendt in die mate artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.*

Omdat verzoeker zonder verblijfstitel ook niet kan genieten van het non refoulement beginsel geeft dit ook een indicatie op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM."

Verzoeker citeert ook uit het arrest *"M.S.S. t. België en Griekenland"* van het EHRM van 21 januari 2011 en leidt hieruit dat af dat moeilijke levensomstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hij verwijst ter zake naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn levensomstandigheden en die van personen die over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken in Italië. Het feit dat er overeenkomstig de EU-wetgeving aan de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker verschillende rechten en voordelen verbonden zijn vormt geen onweerlegbaar vermoeden dat verzoeker geen risico loopt om onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij een uitwijzing naar Italië. Uit verschillende bronnen blijkt immers dat er voor personen met de subsidiaire beschermingsstatus heel moeilijke levensomstandigheden bestaan in Italië. Verzoeker verwijst naar informatie van UNHCR en OSAR inzake integratie, onderdak, maatschappelijke hulp en werkgelegenheid voor personen die over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken. De commissaris-generaal heeft geen rekening gehouden met deze informatie, terwijl hij in het licht van deze informatie dient te onderzoeken of de verzoekers levensomstandigheden in Italië geen schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker besluit dan ook dat:

"Uit de beslissing blijkt dat het CGVS het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet grondig heeft onderzocht.

Nu, de aangehaalde informatie toont aan dat het hoogwaarschijnlijk is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Italië, blootgesteld zal zijn aan vernederende of onmenselijke behandelingen daar hij niet over een opvangplaats zal kunnen beschikken, noch op maatschappelijke financiële steun en geen decante werk zal kunnen vinden. Verzoeker zal verder ook niet in staat zijn de medicijnen die hij nodig heeft te kunnen kopen. Een terugkeer naar Italië is dus niet conform tot artikel 3 EVRM daar verzoeker in dit eerste land van asiel, niet van één reële bescherming zou genieten. Hij is dus de taak van Belgische asielautoriteiten om hem te beschermen."

2.1.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van het beroep een brief van de Dublin-Unit van de Italiaanse autoriteiten van 24 januari 2017 (stuk 3) toe. Dit document bevindt zich evenwel reeds in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1).

2.2. De Raad onderzoekt in principe het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing werd gesteund, werd opgeheven (BS 12 maart 2018) en luidde als volgt:

*“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.
Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

De bestreden beslissing werd dus genomen nadat de commissaris-generaal een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming en besluit als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018), aangezien hij reeds internationale bescherming geniet in Italië. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit. Het betreft overigens een internationale praktijk, dat wordt beslist tot een weigering van internationale bescherming aan verzoekers die reeds internationale bescherming genieten in een ander land.

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië en dat zijn verblijfstitel geldig is tot 23 oktober 2020 (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1). Verzoeker betwist deze motivering in onderhavig verzoekschrift niet, noch brengt hij informatie aan waaruit blijkt dat hij thans niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken in Italië. Verzoekers verweer dat de bestreden beslissing niet motiveert over de manier waarop verzoeker in het bezit zou worden gesteld van zijn Italiaanse verblijfstitel noch de garantie kan stellen dat hij effectief op het grondgebied van Italië zal worden toegelaten kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de Belgische autoriteiten geen gebruik hebben kunnen maken van de mogelijkheid om een terugnameverzoek aan Italië aan te vragen en aldus gebruik gemaakt hebben van hun discretionaire bevoegdheid om het verzoek om internationale bescherming te behandelen, zodat België de verantwoordelijke lidstaat is en alle voortvloeiende verplichtingen op zich moet nemen, verwijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, waarin gesteld wordt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard zonder dat bij voorrang gebruik moet of kan worden gemaakt van de procedures tot overname of terugname die zijn neergelegd in de Dublin III-Verordening.

2.3. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Italië en verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie met betrekking tot integratie, onderdak, maatschappelijke hulp en werkgelegenheid voor subsidiair beschermde personen in Italië. De landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Uit deze informatie en alle andere gegevens in deze zaak, wordt echter niet afgeleid dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoeker bij een terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift immers geen concreet verweer die volgende pertinente en omstandige motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht kan stellen:

“In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U zegt dat u Italië verliet omdat u er geen slaapplek, medicatie en eten had (CGVS, p. 12). Het CGVS betwijfelt ten eerste dat u bij terugkeer naar Italië opnieuw dakloos zou zijn of geen eten of medicijnen zou kunnen verkrijgen.

Zo verklaart u dat u een interview had bij de Italiaanse asielinstanties, maar het land verlaten hebt zonder een antwoord af te wachten (CGVS, p.11). Gezien de Italiaanse autoriteiten u uiteindelijk bescherming boden (zie administratief dossier), zijn de leefomstandigheden van een toekomstig verblijf in Italië geheel anders dan diegene die u zou hebben ervaren voor u internationale bescherming werd geboden. Overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, zijn aan uw subsidiaire beschermingsstatus namelijk een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Men kan dan ook verwachten dat u van dit recht gebruik maakt om een inkomen te vergaren en zo in te staan voor een dak boven uw hoofd. Een inkomen moet u ook in staat stellen om voedsel en medicijnen aan te kopen. Bovendien kan men wel aannemen dat een volwassen man als u, zeker gezien uw aanzienlijke werkervaring, in Italië werk kan vinden. Zo verklaart u in Afghanistan Engelse les te hebben gegeven, aan landbouw te hebben gedaan alsook een voedingswinkel te hebben uitgebaat (CGVS, p.6 & 7). Dit wijst er op dat u, naast het feit dat u tot twee keer toe naar Europa reisde, behoorlijk zelfstandig bent. Men kan dus aannemen dat u wel degelijk aan werk zou kunnen geraken in Italië."

Verzoeker toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91).

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP